

† Pater Hugolin Sattner*

P. Hugolina Sattnerja ni več med nami. Njegovo življenje, za razvoj slovenske glasbe tako pomembno, se je izteklo. Prenehalo je biti srce, iz katerega so vrele melodije, ki jih bo naš narod še dolgo dobo prepeval. Saj je znal pokojni p. Hugolin v svojih skladbah govoriti našemu človeku od srca: z njim se je veselil, z njim žaloval, z njim je častil Boga in z njim slavil njegovo Mater; z odraslim je pel po odraslo, z otroki po otroško, z vsakim pa tako preprosto, da je njegova glasba po najkrajši poti prišla do srca.

S Pevsko zvezo je bil od početka najtesneje zvezan. „Pevce“ je priobčil lepo število njegovih skladb. Pred leti je bil zvezin aktivni odbornik, v artističnem odboru je vztrajal do zadnjega. Za zasluge, ki si jih je pridobil za slovensko glasbo sploh in še posebej za Pevsko zvezo, so ga izvolili na občnem zboru 9. oktobra 1921. za častnega člana. Pokoj njegovi duši!

Slovenska pesem na Koroškem

„Zdrav je narod, ki poje“, je nekoč dejal veliki naš rojak prevzvišeni škof dr. Rožman. In mi na Koroškem verujemo, da je v petju več kot zgolj navadna umetnost, predvsem v petju narodnih pesmi. Za tako pesem je treba pevcev, v katerih je tudi notranja harmonija, duševno ravnesje. Saj je narodna pesem končno le kos narave, podeželja in tega ne more dojeti, kdor vsaj podzavestno ni ohranil v sebi one čudovite sile, ki odlikuje fanta in moža iz pristne naše slovenske vasi.

Veliko mora biti v našem slovenskem rodu še danes te čudovite sile, če se danes vzbuja pesem in ljubezen do petja v sleherni fari. Res je, da ima naš rod smisel in ljubezen do petja že „po naravi“, narodna zavest je to ljubezen izobličila v zavestno hotenje discipliniranega pevskega pokreta. Brez petja naš rod v deželi ni bil nikoli. — Neka notranja sila pa je silila ta rod h petju posebno tedaj, če se ga je zbog narodnega

* Daljši življenjepis p. Hugolina Sattnerja s sliko in seznamom njegovih do takrat zloženih skladb je priobčil „Pevce“ 1. 1921, št. 11. — 12. in 1. 1931, št. 11. — 12.

položaja lotevalo neko malodušje. V najtežjih urah narodnega življenja — kot rešitev je privrela na dan pesem in nam vrnila ravnotežje. In zopet smo bili polni upanja in vere v bodočnost.

Tako je bilo tudi tokrat. Zaman je bilo dosedanje desetletje upov in nad, razočaranje je sledilo razočaranju. In ko je začel segati obup v naša srca, so fantje segli po pesmi. Ponovil se je čudež slovenske duše. Kmalu je iz malega zbora tridesetih pevcev vzrastla armada skoroda tisočih pevcev v štiridesetih moških zborih, v štirih dekliških in nad deset mešanih zborih. Segali so naši pevci predvsem po narodni pesmi, vabili rod k manjšim in večjim prireditvam, gostovali s svojo pesmijo med rojaki onstran gora. Priskočila je še Pevska zveza in izvedla tečaje za pevovodje ter z njimi razgibala pevske vrste in jih izoblikovala v strumno četo organiziranega pevskega pokreta tako, da danes na Koroškem predvsem — pojemo.

Taka je dosedanja zgodovina pevskega pokreta na Koroškem v zadnjih letih do danes: Tam pod Golico leži krasna slovenska vasica Šent Jakob v Rožu. Znani pevci so tam. Nekoč jih je povabila Ljubljana na prosvetni večer, na katerem je govoril o običajih na Koroškem sedanji škof dr. Rožman. Za večer so izbrali seve izključno samo narodne pesmi. Drugi dan so se oglasili še v Ljubljanskem radiu. Nekaj mesecev nato je organizirala Slovenska krščansko-socialna zveza za Koroško tekmovanje pevskega zborov v slovenski narodni pesmi. Poleg Št. Jakoba se je oglasilo k tekmovanju, ki se je vršilo v veliki dvorani v Borovljah, še deset drugih zborov. Odmevi boroveljskega pevskega nastopa so segli v sleherno našo vas. Leto navrh se je nato zbrala četica 30 dobro vajenih pevcev in pod vodstvom g. Kernjaka iz Št. Ilja ob Dravi nastopila pot preko Jesenic, Ljubljane, Celja in Maribora. Doma so nato sledile neštete male in večje prireditve v obliki tekmovanj posameznih pevskega zborov. Rastlo je število pevcev skoroda z vsakim dnem, bogatila se je zbirka dobrih naših narodnih pesmi. Lani se je nato podal zbor 70 fantov iz Zile, Roža in Podjune pod vodstvom č. g. Poljanca, zvezinega predsednika, in s pevovodjo g. Kropiunikom v Jugoslavijo, da ponesejo našo lepo pesem vnovič med brate na jug. Gostoljubni sprejem naših pevcev od strani rojakov v Jugoslaviji, krasno uspeli koncerti v velikih dvoranah slovenskih mest — vse to ni moglo ostati brez vpliva na nadaljno gibanje. Zanj pa je trebalo sedaj poglobitve pevske naobrazbe in čvrste pevske organizacije. Glavni pevovodja in tajnik Pevske zveze profesor Bajuk, znani organizator slovenskega petja v Jugoslaviji, se je za nas zavzel in izvedel v naših dolinah tri tečaje za pevovodje, katerih se je udeležilo nad 50 pevovodij. Istočasno je prosvetna zveza za Koroško pritegnila v osrednji odbor Kernjaka kot osrednjega pevskega referenta. Na tečajih se je poleg strokovne izobrazbe, ki se je nudila tečajnikom v veliki meri po znanem slovenskem skladatelju in pevskega organizatorju Bajuku, položil tudi temelj enotni pevske organizaciji. Ustvarila so se tri pevske okrožja in sicer za Zilo, Rož in Podjuno posebej in okrožjem na čelo postavili trije okrožni odbori. Še nekaj bi bilo omeniti iz pevske zgodovine zadnjih let: došli so med nas opetovano mali in večji pevske zbori iz Jugoslavije in prinašali lepo slovensko umetno pesem in tako v izdatni meri prispevali k pevskega razmahu.

Letošnja prosvetna sezona je bila predvsem v znamenju slovenske pesmi in petja. Da omenimo le nekatere večje prireditve v letošnjem letu: Dobrla ves, Železna Kapla, Št. Lipš, Št. Rupert, Globasnica, Št. Janž, Borovlje, Št. Jakob in dr. Zanimanje za petje raste med rodом neprestano

naprej in med pevci napreduje ljubezen do slovenske melodije. Iz nje naravno sledi podvojena sila narodnega idealizma med Slovenci na Koroškem.

Kako za naprej? Zastavili smo si kot slednji cilj pevskega razmaha: našo pesem v sleherni našo vas in in zadnjo našo hišo, našo pesem v vse naše ljudstvo od Brda do Pliberka, od sončnih Djekš v hladno Belo. Poleg moških zborov se vedno močnejše pojavljajo tudi že dekliški zbori ter obetajo, da stopijo z njimi v plemenito tekmovanje. Pevsko gibanje bo z dekliškimi zbori zadobilo še posebno pestrost in privlačnost. Treba bo nadalje še poglobitve pevske naobrazbe in utvrditve pevske organizacije. Posebno pažnjo zaslužijo v nadaljnjem tovrstnem prosvetnem delu naši cerkveni zbori. Kočno bo treba zajeti ves ta lepi svet slovenske melodije od prve in najstarejše ljudske cerkvene pesmi in seči tja do modernih slovenskih skladb. Ob dobri volji in ob polnosti slovenskih duš hočemo dovršiti vse to še predstoječe delo.

In vi rojaki preko gora: Vam bodi slovensko petje na Koroškem nekaj toplomer toplote našega nar. duha. Živimo, dokler se pri nas glasi slovenska melodija. Ob toploti vaših in naših slovenskih src pa naj bi se širila lepota slovenskega sveta in naj bi se nekoč ob tej silni lepoti razmaknile gore med nami v kupe črne prsti. Naj bi ob slovenskem petju doživeli nekoč dan — vstajenja!

Ambrozij Sraka:

Glasbeni pomenki

Povod k razmahu orkestra je dala posebno koncertna instrumentalna glasba 17. in 18. stoletja, bodisi cerkvena „Sonata da chiesa“, bodisi svetna „Sinfonia concertata“ ali „Concerto grosso“. Pri „sinfonia concertata“ so uporabljali glasbila na lok, oboe, trombe in tudi že pozavne. Pri „concerto grosso“ pa so uporabljali samo godala na lok s spremljevanjem orgel ali cimbala. Kot kontraste so v orkestru uporabljali le dinamična sredstva — orkestralnih barv niso še znali uporabljati.

Orkester proti koncu 17. stoletja je bil navadno le sestavljen (Legrenzi): 8 violin, 11 violet, 2 viole da bruccio, 2 viole da gamba, 1 violone, 4 tiorbe, 2 cornetti, 1 fagatto in 3 tromboni (pozavne). V prvi polovici 19. stoletja naletimo že na rogove, ki so jih uporabljali navadno po dva; od tega časa dalje so rogovi stalen instrument pri vseh večjih orkestrih. Rogove sta prva rabila Scarlatti in Händel. (Händelova opera „Radamisto“ 1720 in Scarlattijeva opera „Tigrane“ 1715). V 18. stoletju niso poznali velikih orkestro, kakor jih imamo dandanes, ampak število instrumentalistov je variiralo od 18 do 40. V Mannheimu so imeli leta 1756 tak-le orkester: 10 prvih violin, 10 drugih violin, 4 viole, 4 violončele, 2 kontrabasa, 1 flavto, 1 oboo, 2 fagota, 4 rogove in pavke. Esterhazy (Haydn) leta 1783 je imel takle orkester: 11 prvih in drugih violin, 2 violi, 2 violončela, 2 kontrabasa, 2 flavti, 2 klarineta, 2 pozavnji, 2 trombi. Klarinet so iznašli leta 1690, toda celo stoletje je preteklo, preden so ga pričeli uporabljati v orkestru. Haydn in Mozart malo uporabljata klarinete, Beethoven pa zelo pogosto. Gaskner piše leta 1844, da so ob njegovem času bili v rabi pri srednje velikih orkestrih tile instrumenti: 8 prvih vijolin,

8 drugih vijolin, 4 vijole, 5 vijolončelov in 4 kontrabasi nasproti 20 ali 21 pihalom in trobilom.

Velikanski orkester pa je upravljal Berlioz, ki je tudi spisal važno knjigo o instrumentaciji. Ta knjiga, ki jo je izpopolnil Rihard Strauss, velja še sedaj kot najboljša učna knjiga o tem predmetu.

Rihard Wagner je orkester še bolj izpopolnil kot Berlioz. Pomnožil je število pihal kakor tudi število trobil. Vpeljal je nova trobila (tube), uporabljal na genijalen način instrumente, ki so bili dotlej malo v rabi, n. pr. basovski klarinet, angleški rog, harfe, kontrafagote. Posebno je izpopolnil rabo godal na lok. — Izrabil je razne načine uporabe loka, razdelil prve in druge vijoline na več partij, prav tako tudi vijole in vijolončele. Še bolj je izpopolnil orkester Rihard Strauss in mu dodal tudi dva nova instrumenta: celesto in heckelphon. Straussov orkester zahteva v popolni zasedbi nad 100 glasbenikov.

Najmodernejši skladatelji pa ne uporabljajo več tako velikega aparata. Orkester sodobnih skladateljev se vedno bolj bliža tako imenovanemu komornemu orkestru.

Pri moderni sodobni plesni glasbi pa se največ uporablja jazz-orkester. Ta orkester (jazz-band) uporablja le malo godala na lok, pač pa veliko saksofone v razni velikosti, zatem klavir, helikon, trombe (z zamaškom), pozavne (glissando), v veliki meri tolkala in nekaj eksotičnih instrumentov n. pr. banjo (tamburici podoben instrument iz južne Amerike) in ukelele (to je nekoliko kitari podoben instrument s Havajskega otočja v Tihem oceanu).

Pevski tečaji na Koroškem

Pevska zveza je že pred več leti (1928), ko je priredila po naši binovini več dvodnevnihi pevskih tečajev za naše organiste in pevovodje, mislila tudi na Koroško in je iskala stika z njihovo matico S. K. S. zvezo v Celovcu po bivši Prosuetni zvezi v Ljubljani. Da tedaj ni prišlo do tega, ni krivda ne Pevske zveze ne S. K. S. Z. v Celovcu. Škoda je pa zamude, ki jo bo težko dohiteti in popraviti. Lansko leto pa je dozorel odborov sklep, da priredimo tečaje, in sicer v treh središčih: v Brnci, Celovcu in Dobrlivesi. S. K. S. Zveza v Celovcu je po svojem agilnem ta niku dr. Zwitteru povabila k tečaju peuvovodje, Pevska zveza je pa poslala tja svojega pevovodjo prof. Bajuka. Vršili so se tečaji v dneh od 16. do 22. avgusta.

Prvi je bil v Brnci 16. in 17. Začeli smo prvi dan ob 9. Najprej je imel dr. Zwitter širše predavanje o šegah, navadah, nošah naših prednikov in o njihovi ljubezni do rodne zemlje, pri čemer je segel predavatelj zelo globoko in nanizal celo vrsto prezanimivih stvari. Proti koncu je krenil tudi k narodni (ljudski) pesmi, o katere postanku in vrednosti je nadaljeval podrobno razmotrivanje vodja tečaja prof. Bajuk.

Koroškim pevcem manjka primernih pesmi. Na prošnjo kluba koroških Slovencev je artistični odsek Pevske zveze izbral 18 starejših in novejših lažjih pesmi za moški zbor, katere je dal omenjeni klub razmnožiti in razdeliti med koroške zbore. Iz teh smo črpali snov za prak-

tične vaje, ki so se vršile vmes med teoretičnimi referati. Z vajami smo začeli takoj prvi dan in se vežbali od 11 do pol 1.

Popoldne smo nadaljevali ob 3 z referatom o meri, taktu in motivskih elementih pesmi; od 4 do 5 je bila pevska vaja, od 6 do 7 referat o dolžnostih pevovodje in o dobrem pevovodstvu vobče, nato je sledila zopet pevska vaja. Udeležencev je bilo 12, ki so tvorili dosti dober zborček: 2 prva, 3 drugi tenorji, 3 prvi in 4 drugi basi.

Zvečer je prišel znani brnški zbor in je udeležencem živahno prepeval in poživil prijateljski sestanek udeležencev.

Drugi dan, 17. avgusta, ie bil najprej od 8 do pol 10 podrobni referat o programih z nazorno analizo dobrih in slabih sporedov, na kar je sledilo poročilo o Pevski zvezi, njeni organizaciji in njenem delu. Ob koncu referata je bilo ustanovljeno za Ziljsko dolino pevsko okrožje in okrožni odbor, in sicer za predsednika Fr. Mertl, za pevovodjo Ivan Kropiunik, oba iz Brnce, za blagajnika pa Ant. Schöffmann iz Št. Lenarta pri Sedmih studencih. Tečaj se je vršil v dvorani „Pri Prangerju“ in je udeležencem pokazala znana Prangerjeva hiša vso mogočo naklonjenost. Udeležili so se tečaja pevovodje iz Brnce, Melvič, z Brda pri Šmohorju, iz Loge vesi, Škocjana pri Maloščah, Št. Lenarta pri Sedmih studencih, Štebna pri Maloščah, Marije ob Zili, Ziljske Bistrice, Malošč, Gorij pri Zili in Tinj.

Ves čas je bil pri predavanjih in vajah navzoč komisar okr. glavarstva, ki pa je bil silno obziren in ni niti najmanj oviral našega dela.

Dne 18. avgusta smo ob 9 dopoldne začeli z delom v Celovcu, in sicer v hiši Mohorjeve družbe, kjer je nastanjeno tudi tajništvo S.K.S.Z. Za uvod je ponovil tajnik dr. Zwitter svoj referat iz Brnce, nakar so sledili zopet referati kot v Brnci, ki so se menjali s pevskimi vajami kot pri prvem tečaju.

Zvečer prvega dne pa je tajnik S.K.S.Z. improviziral kar spontano sestanek celovških Slovencev. Naenkrat jih je bilo zbranih blizu 100 in vodja tečaja jim je na njihovo prošnjo v poldrugo uro trajajočem predavanju poročal o organizaciji Pevske zveze, o njenem delu od početka, o njenih prireditvah in zlasti o zadnjih pripravah za veliki stadionski koncert. Ob koncu jim je moral tudi zaigrati in povrh interpretirati Tomčev oratorij, ki je bil namenjen stadionskemu koncertu, in Premrlovo kantato „Križu povišanemu“. Večer je potekel v izredni iskreni toplini, poživil ga je tudi še kvartet pevskega zbora iz Radiš.

Tečaj smo zaključili ob polnoštevni udeležbi 19. avgusta ob pol 6 s pevsko vajo. Istega dne smo dopoldne ustanovili celovško okrožje z odborom: predsednikom dr. Zwittrom, pevovodjem Kernjakom in blagajnico Wornigovo.

Udeležencev je bilo 19, in sicer iz Glinj (g. župnik), Šmarjete v Rožu (3), Št. Ruperta, Sveč, Št. Ilja, Podgorja, Podljubelja, Žihpolja (3), Roža, Hodiš, Radiš, Sel, Glinja, Grabštanja, Sv. Jakoba.

Dne 21. in 22. avgusta pa smo završili sličen tečaj, večinoma z istim sporedom v Domu v Dobrlivesi. Udeležencev je bilo 17, in sicer od Sv. Petra na Višinjah (2), iz Vogrč, Gorenjč, Kazaz, Vovber, Tinj, Št. Lipša (2), Grebinja (3), Libuč, Žvabeka, Škocjana, Globasnice, Dobrle vesi in Goselne vesi.

V odbor podjunskega okrožja so bili voljeni: za predsednika Kaučnik Miha, za pevovodjo Hartman Folte in za blagajnico Anica Kačnikova.

Vobče je bilo zanimanje pri vseh tečajih izredno, red in pažnja izvrstna, delo nadvse hvaležno.

Oblast ni delala nikakih težav in je prav izrecno dovolila, da sme voditi tečaje pevovodja iz Jugoslavije.

Dal Bog trudu in delu primernega pridelka!

B.

Fr. Kramar:

Kakšne pesmi z napevi sem zapisal med slovenskim (Dalje). narodom?

Starašina.

Oh ta očka starašina,* Von skrbi velike ima,* Von navé kak bi naredu,* De bi vsem na svetu (!) vstregu. (Ihan).

Ko se na svatbi reže petelin ali piška.

1. Oče starašina,* Rež'te petelina. (Podturen pri Toplicah na Dol.).
2. Ajšešav,* De b' le meni piška dav! (Dolenjska).
3. Petelinček si je zapel:* Kikiriki!* Piške je probudil:* Kikiriki! (Zatoliče).

Svatbene zdravice ženinu in nevesti.

1. Naš ženin je žlahtni gospod. (Belokranjska).
- Kô b' ne biv ženin semkej peršu. (Dolenjska).
3. Preluba nevesta (Nežka) ti! (Dolenjska).
4. Nevesta, nevesta, teb' na zdravje! (Dolenjska).
5. Nevesta, glej, glej! (Dolenjska).
6. Eno zdravico bom zapev,* En glažek vinca bom naliv. (Matena pri Igu).
7. Vesela družba, prosim vas.* De b' meni dovolili. (Iška vas pri Igu).
8. Svet' Jožef se je v zakon podav,* Že v svoj' prvi mladosti. (Dol.)
9. Te nove zdravice zdej vunkej gredo,* K' jih bratci pojêjo, kjer vince pijô. (Iška Loka).
10. Čast hvala Bogu, ker vince je tu,* Na mizi stoji, prot' nam se smeji.

Koncertna poročila

Cerkveni koncert v Škofji Loki.

Združeni cerkveni pevski zbori dekanije Stara Loka so priredili v nedeljo 29. 4. t. l. v mestni župni cerkvi velik cerkveni koncert. Nastopili so naslednji zbori: Leskovic, Nova Oselica, Poljane, Selca, Sv. Lenart, Stara Loka, Škofja Loka, Trata, Železniki in Žiri, skupno okoli 200 pevcev in pevk.

Spored je obsegal 15 pevskih in eno orgelsko točko od Caudane, ki jo je kot uvod v koncert zaigral g. organist Jobst. Podal je mehko, melodično se prepletajočo, a tudi akordično krepko skladbo z

velikim razumevanjem in občutkom, tako z registracijske kot tehnične plati. Pokazal se je pravega mojstra na orglah, ki svoj instrument vsestransko obvlada.

V prvem delu koncerta so bile pesmi razvrščene po cerkvenem letu (adventne, božične, postne in velikonočne), srednji del sporeda so tvorile Marijine in Evharistične, kot sklepno točko so pa zapeli „Križu povišanemu“ od Stanka Premrla. Na sporedu so bili zastopani skladatelji Železnik (1), Tome (2), Gržinčič (1), Premrl (3), Vodopivec (1), Hribar (1), Jobst (3), Hochreiter (1), Kimovec (2).

Koncert je otvoril mešani zbor z Železnikovo „Vi oblaki“; basi so v prvem delu častno rešili svojo nalogo, tudi drugi del je bil dosti živahen in razgiban; Tomčeva „Rosite nebesa“ bi boljše učinkovala, če bi jo vzeli malce počasneje; Gržinčičevo „Sveta noč“ so pa res lepo in dostojno zapeli. Pesem je hvaležna; poznavajo se je, da so pevovodji v to pesem položili precej truda in se v njo poglobili zato so izklesali iz nje pravi božični biser. Premrlava „Le spi“ bi dosegla večji učinek, če bi zborovski del peli počasneje; Vodopivčeva „Pod oljkami“ je bila zapeta občuteno in z lepim zborovskim pianissimo; P. A. Hribarjevo „O sveti križ“ je zapel ženski zbor precej dobro, le soprani so malo distonirali. Jobstove velikončne so pa krepko odjeknile.

Za tem so sledile tri Marijine: Tomčeva „Oj solnčni maj“, ki jo je zbor zapel res veselo in pravem majskega razpoloženju; „Lepa si roža Marija“ (ljudski napjev) bi lahko iz koncertnega programa odpadla. Kimovčev moški zbor „Pesem mornarjev“ bi bil boljši, če bi vzeli prvi del malo živahneje. Na predzadnjem mestu je zapel zbor še tri evharistične, pri katerih so pa pokazali že malo utrujenosti.

Novo svežost in neko prerojenost je zbor pokazal pri sklepnih točki „Križu povšanemu“. S kakšnim ognjem in navdušenjem je pel, tudi najtežja harmonska in tematična mesta so tekla kakor po olju; se tudi za hip ni nikjer izpodtaknil. Višek vsega je bil sklepni osmeroglasni zbor, tako preprost, pa vendar tako učinkovit.

V splošnem je mešani zbor zvenel polno, lepo zlito, dočim moški zbor ni imel dovolj sočnosti in barvitosti, posebno v višjih glasovih. V mešanem zboru so se posebno odlikovali krepki in nizki basi (tudi pedalisti); tenori so v mešanem zboru dosti dobro rešili svojo nalogo, alti so bili mehki in polni, soprani zvočni in tudi v višjih legah ne vsiljivi, samo proti koncu so pokazali malo utrujenosti. Na vsak način bi morali sredi sporeda vstaviti še kako orgelsko točko, da bi se pevci nekoliko oddahnili.

Nove skladbe

Enajst odpevov k lavretanskim litinjam Uredil dr. Fr. Kimovec. Med druge odpeve, ki so izšli v zadnjem času, bodo dr. Kimovčevi prinesli prijetno spremembo. Nabrani so v resnici med ljudstvom, so torej prava ljudska last. Prirejani so v preprostem slogu, porabni bodo zlasti za ljudsko petje. Stanejo samo Din 5.—. Priporočamo!

Štiri velikončne pesmi. V. Vodopivec in Lj. Sočenko. Gorica 1934. Ce-

Največ zaslug za koncert ima g. organist Matek, ki je v tako kratkem času položil v zbor toliko življenja in spravil iz njega toliko dinamičnih fines, da človek skoraj ne bi verjel, da je mogoče v eni ali dveh vajah kaj takega doseči. Tudi kot dirigent se je izborno izkazal; zbor mu je na vsako najmanjšo gesto odgovarjal. Poleg gg. organistov Jobsta in Mateka moramo pohvaliti tudi vse ostale gg. organiste, pevce in pevke, ki so v najlepši vzajemnosti delali in pripomogli, da je cela prireditev tako v moralnem kakor materijalnem oziru nad vse lepo izpadla.

Franc Bricelj, organist.

Tržič. Na Svečnico 1934 je priredil tržaški moški pevski zbor svoj vsakoletni koncert. Zbor je z večšo roko vodil organist g. Planinšek. Na sporedu so imeli 18 srednje težkih skladb največ nekoliko starejšega datuma. Zbor poje zlito, je zelo gibčen, pazi na dinamiko, kar je vse zasluga muzikalnega dirigenta. Posebno v basih ima izvrsten materijal. Brez dvoma spada med naše najboljše zbore.

Celoten spored za jubilejne svečanosti na Stadionu so v postnem času med drugimi zbori izvajali tudi v Zagorju ob Savi. Dirigiral je organist g. Rozman Alojzij, pri orglah je sodeloval prof. M. Tomc. Ves spored so odpeli brezhibno, kar je toliko bolj občudovanja vredno, ker pojejo pri sopranu in altu največ komaj soli odrasle deklice. Zbor poje izredno mehko in elegantno.

Četrto postno nedeljo so peli v **Št. Vidu nad Ljubljano** Tomčeva skladbo »Sedem poslednjih Jezusovih besed«. Orglal je organist g. Bricelj, dirigiral skladatelj. Ta nastop je zanimiv, ker so peli celo skladbo med sv. mašo. Če se posamezni deli primerjajo porazdelijo, obsega cela skladba ravno čas ene sv. maše. Uvod se poje najboljše takoj po pridigi.

na 2:50 lir. Dve pesmi sta Vodopivčevi, dve Sočenkovi. Vse štiri dihaajo pristno velikončno razpoloženje. Posebno smo veseli Sočenka, čigar skladbe kažejo živahno notranjo razgibanost; te smo pri njegovih dosedanjih skladbah pogrešali. Besedilo za Sočenkove skladbe je napisala Ljubka Šorli. Pesmi cerkvenim zborom priporočamo.

Ljudski oder. List za poglobitev našega igranja. Leto I. št. 1—2, 3. V »Založbi

Ljudskih iger« v Kranju je začel izhajati mesečnik »Ljudski oder«. Urejuje ga g. Niko Kuret. Naročniki dobijo za Din 60— mesečnik in štiri knjige iger na leto. List hoče v duhu katoliške akcije preobraziti delo naših odrov. V ta namen prinaša idejne in praktično poučne članke. Izšla je že tudi prva knjiga iger: »Slovenski pasijon« iz l. 1721, ki ga je po škofjeloškem kapucinu o. Romualdu priredil za sedanje odre Niko Kuret. Glasbena priloga k pasijonu, ki jo je uredil msgr. St. Premrl, stane Din 10—.

Dve nadgrobnici za ženski zbor. Zložil Lojze B. Sočenko. Gorica 1934. Cena lir 1.50. Prodaja Katoliška knjigarna v Corici. Obe nadgrobnici sta zelo porabni. Prva je zložena za dekleta, druga za žene in matere. Zelo lepo besedilo je za obe napravila Ljubka Šorli. (Kdaj bomo pri nas dobili pesnika ali pesnico, ki bi napisala za skladanje pripravnih tekstov, naj bo svetne ali nabožne vsebine?)

10 blagoslovnih napevov. Za mešani zbor zbral in uredil P. Hugolin Sattner. Pokojni p. Hugolin je vse do svoje smrti marljivo delal. V tej zbirki je zbral deset deloma znanih napevov za blagoslov jih preprosto, a učinkovito harmoniziral in tako marsikaterega od njih rešil pozabe. Napevi bodo zelo porabni in jih zborom priporočamo. Cena partituri Din 15, glasovom Din 4. Dobivajo se v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani.

Dekliške pesmi. Zložila in zapela Milka Hartmanova. Harmoniziral Marko Bajuk. Cena partituri Din 12. Vseh pesmi je 25. Največ jih je prirejenih za ženski zbor, nekaj tudi za moški in za mešani. Na izvajalce ne stavijo nobenih posebnih zahtev. Vsled svoje preprostosti bodo po sebnost začetniškim zborom ugajale.

V št. 1—2 letošnjega »Pevca« je pomotoma izostalo, da je pri slavnostnem koncertu v Unionu dne 29. julija 1933 krepko sodeloval tudi cerkveni zbor od Sv. Krištofa v Ljubljani. Pomoto s tem popravljamo.

Zdrženi zbor Loga ves, Št. Ilj in Bilčovs pod vodstvom Kernjaka (v sredi) ob prvi pevski turneji po mestih Slovenije. Na skrajni levi sedi Ivan Kropiunik, pevovodja znanega zbora v Brnci.